

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

22 *Ιουλίου*.—Κακοκαιρία. Οί ναῦται εἶνε ἀπησχολημένοι μετὰ τὰ ἱστία καὶ ἀρχίζουσι νὰ λημονοῦν τοὺς φόβους των. Ἀκόμη καὶ ὁ ναύκληρος ἔπαυσε νὰ εἶνε κατσοφιασμένος. Ἐπεράσαμε σήμερον τὸ Γιβραλτάρ. Ὅλα καλά καὶ ἤσυχα.

24 *Ιουλίου*.—Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς τὸ πλοῖο εἶνε κατηραμένο. Ἐμπήκαμε στὸ κολπο τῆς Βισκαΐας δερνόμενοι ἀπὸ σφοδρὸ ἄνεμο. Ἀπόψε χάθηκε ἓνας ἀκόμη ναύτης ὅπως καὶ ὁ πρῶτος, ἀντεκατεστάθη τῆ νύχτα στὴ βάρδια του καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶνε πανικοβλητοί. Μοῦ ἔστειλαν ἀντιπρόσωπό τους καὶ μοῦ ζητοῦν νὰ μὲν διπλῆ βάρδια τῆ νύχτα. Ὁ ναύκληρος δὲν πιστεύει σὲ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ καὶ εἶνε ὀργισμένος μαζί τους.

28 *Ιουλίου*.—Τέσσερες ἡμέρες τώρα μᾶς βασανίζει φορικτὴ τρικυμία. Ἀγωνιζόμεθα νὰ σωθῶμεν. Εἴμεθα ὅλοι ἀϋπνοί. Ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ πέφτει καὶ ὁ δεῦτερος ναύκληρος ἐδέχθη νὰ φρουρή καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ τιμόνι γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἄνδρες νὰ κοιμηθοῦν λίγο. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

29 *Ιουλίου*.—Ἄλλη συμφορὰ μᾶς ἐπληξε. Τὸ πρωὶ δὲν βρήκαμε πειὰ τὸ δεῦτερο ναύκληρο στὴ θέσι του. Εἶχε γίνῃ ἀφαντος, ὅπως καὶ οἱ ναῦται. Ἐρευνήσαμε ὀλόκληρο τὸ πλοῖο ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἐσυμφωνήσαμε μετὰ τὸν πρῶτο ναύκληρο νὰ εἴμεθα διαρκῶς ὀπλισμένοι καὶ νὰ περιμένουμε μετὰ ψυχραιμία ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ.

30 *Ιουλίου*.—Πλησιάζουμε στὴν Ἀγγλία. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς παρηγόρησε. Ἀπεσύρθη τὸ βράδυ κατακουρασμένος νὰ κοιμηθῶ. Μὲ ἐξύπνησε ὁ πρῶτος ναύκληρος κατατρομαγμένος. Ἀπὸ τὸ πλοῖο ἔλειπαν, ὅπως μοῦ εἶπε, ὁ φρουρήσας τὴν νύχτα ναύτης καὶ ὁ τιμονιέρης! Ἐγιναν καὶ αὐτοὶ κατὰ τρόπον μυστηριώδη ἀφαντοί! Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐμείναμε πλέον ὅλοι ὅλοι τέσσερες: ἐγὼ, ὁ ναύκληρος καὶ δύο ναῦται. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί μᾶς περιμένει.

Ἀγούστου 1.—Παραδέρνουμε δυὸ ἡμέρες μέσα σὲ φορικτὴ ὀμίχλη. Ὑποθέτει κανεὶς πῶς ἡ θολούρα αὐτὴ μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ μᾶς σκεπάζει σὰν σάβανο. Γιατὶ ἐπὶ τέλους δὲν μᾶς λυπᾶται ὁ Θεός; Εἶχα σκοπὸ, μόλις φθάσω στὸ σταθμὸ τῆς Ἀγγλίας, νὰ κάμω σινιάλο καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια, μὰ ἐστάθη ἀδύνατο. Νομίζει κανεὶς πῶς μιά τρομερὴ δύναμις σπρώχνει τὸ πλοῖο σὲ μιά φορικτὴ καταδίχη! Ὁ ναύκληρος εἶνε καὶ αὐτὸς πλέον ἄκεφος καὶ μελαγχολικός, ὅπως καὶ οἱ ναῦτες πού μᾶς ἀπέμειναν. Ἄν καὶ εἶνε ἰσχυρός, κατεβλήθη. Θὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα τί συμβαίνει μέσα στὸ πλοῖο. Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μυστηριώδεις ὑπάρξεις; Ὁ διάβολος ζῆ μεταξύ μας;

Δυὸ ναῦτες ἔχουν ἀπομείνει, ἐκτός τοῦ ναυκλήρου καὶ ἐμοῦ, ἓνας Ρῶσος καὶ ἓνας Ρουμᾶνος. Θεὸ μου βοήθησέ μας! Ἄγιε Νικόλαε σκέπε μας!...

Ἀγούστου 2—*Μεσάνυχτα*.—Εἶχα ξυπλώσει νὰ κοιμηθῶ, ὅταν μιά φορικτὴ κραυγὴ πού ἀκούστηκε ἔξαφνα μ' ἔκαμε νὰ τιναχθῶ ὀλόρθος καὶ νὰ τρέξω στὸ κατάστρωμα. Ἐτρέξα μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς συνάντησι τοῦ ναυκλήρου.

Ἄγνοῶ τί συμβαίνει...

τάς μου τί ἔλειπε ἀκόμα ἀπὸ τ' ἀγαλμά του, πού δὲν μπορούσε νὰ το ἀποτελειώσῃ χωρὶς μοντέλλο!

Φαινότατε τόσο περιλῶπος λέγοντας αὐτὰ! Σέρεεις τί ἔκανα τότε; Ἐμάζεψα μ' ἀπόφασιν ἀπὸ μιά γωνιά τὸ σεντόνι πού ἔρριχνε ἀπάνω του τὸ μοντέλλο ὅταν ἐπόζαρε καὶ πῆγε στὸ ἄλλο διαμέρισμα καὶ γδύθηκα. Ὑστερα, πολὺ σιγὰ, χωρὶς νὰ πῶ τίποτα, ἐνῶ αὐτὸς κутτοῦσε ἀκόμα τ' ἀγαλμα του, βγήκα κ' ἐπῆγα καὶ στάθηκα στὸ ἀνάβαθρο, ἀπέναντί του, μετὰ τὸ ἴδιο ντύσιμο καὶ τὴν ἴδια στάσι τοῦ σιχαμένου ἐκείνου μοντέλλου. Ἄχ, ἀγαπημένη μου, τί συγκίνησις ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ με εἶδε. Μοῦ ἤρθε νὰ γελᾶω καὶ νὰ κλαίω. Ἦμουν κατακόκκινη... Κι' αὐτὴ ἡ

κατηραμένη μουσελίνα πού μοῦρχοταν τσιτα ἀπ' ὄλες τῆς μεριές... Δὲν πειράζει! Ὁ Στέφανος φαινόταν τόσο εὐχαριστημένος, ὥστε ἤσυχασα πολὺ γρήγορα. Φαντάσου, φίλη μου, νὰ τὸ μάθαιναν...

ALPHONSE DAUDET

Ἡμερολόγιον τῆς «Δήμητρας»

Βρήκα τὸν Ναύκληρο. Φαίνονταν ταραγμένος καὶ ἦταν χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι. Ἄκουσε καὶ αὐτὸς τὴν κραυγὴ, Ἐτρέξεν ἐπάνω μὰ δὲν συνάντησε κανένα. Πῆγε στὸ μέρος πού φύλαγε ὁ νυκτοφρουρός, μὰ δὲν τὸν βρήκε στὴ θέσι του. Θεὸ μου! εἶχε γίνῃ κ' αὐτὸς ἀφαντος!... Ἐξηφανίσθη χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἶχνος. Τίποτε ἀπολύτως... Παγώνει τὸ αἷμα στὰς φλέβας μας. Τί νὰ συμβαίνει λοιπὸν; Γιατὶ μᾶς τιμωρεῖ ὁ Θεὸς τόσο σκληρὰ; Ἴδου πῶς ἐμείναμε μόνον τρεῖς καὶ κανένας δὲν ξέρει ποῦ θᾶνε τὸ τέλος του. Γύρω ἡ μαύρη, φορικτὴ νύχτα καὶ ἡ πυκνὴ ὀμίχλη...

Ὁ Ναύκληρος μοῦ εἶπε πῶς πιστεύει νὰ ἔχουμε! περάσει τὰ στενά τοῦ Δόβερ. Μιά στιγμὴ πού δισπάσθη ἡ ὀμίχλη, κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ τὴν Βόρειον Φρολάνδη. Ἄν συμβαίνει αὐτό, θὰ πῆ πῶς βρισκόμαστε στὴ Βόρειο Θάλασσα καὶ μοναχὰ ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ μέσα στὴν ὀμίχλη πού μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἐγκατέλειπε φαίνεται...

Ἀγούστου 3.—Τὰ μεσάνυχτα ἐπῆγα νὰ ἀντικαταστήσω τὸν πηδαλιούχο, μόλις ὅμως ἔφθασα κοντὰ στὸ τιμόνι, εἶδα πῶς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐκεῖ. Ἐχάθηκε λοιπὸν καὶ ὁ τιμονιέρης!... Μιά ἀκόμη μυστηριώδης ἐξαφάνισις. Τρέμω ὀλόκληρος καὶ αἰσθάνομαι πῶς θὰ παραφρονήσω!...

Ἄγνοῶ ἀπὸ ποιά ὥρα χάθηκε ὁ τιμονιέρης μας. Πάντως τὸ πλοῖο ἀρμένιζε μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ μόνο του. Δὲν ἀντελήφθημεν τὴν ἀπουσία του, γιατί ὁ ἄνεμος φυσᾷ πρὸς τὸ ἴδιο μέρος καὶ τὸ πλοῖο τραβᾷ πρὸς τὴν αὐτὴ κατεύθυνσι...

Ν' ἀφήσω τὸ τιμόνι μοναχὸ του θὰ ἦταν τρέλλα. Μένω στὴ θέσι μου καὶ φωνάζω τὸ ναύκληρο. Ἀκούω θόρυβο, πατημασιές καὶ τρεξίματα καὶ τὸν βλέπω ν' ἀνεβαίνει τρεχάτος στὸ κατάστρωμα μετὰ τὰ νυχτικά του. Εἶνε χλωμὸς σὰν πεθαμένος, σὰν νᾶχασε διὰ μιά ὄλο του τὸ αἷμα! Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἔχουν ἀνορθωθῆ ἀπὸ τρόμο, τὰ μάτια του εἶνε γουρλωμένα, τρέμει ὀλόκληρος καὶ φαίνεται μισότρελλος ἀπὸ φοβῆ! Ἦρθε γρήγορα σιμὰ μου, παραπαιτώντας σὰν μεθυμένος ἀπὸ τὴ ζάλη καὶ τὸ φόβο του. Μοῦ ἐπιθύρισε σ' αὐτὴ, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τρομάρα καὶ ἡ φωνὴ του τραύλιζε:

— Τὰ ξέρω ὅλα! Ὅλα! Εἶν' ἐδῶ, μέσα στὸ πλοῖο, τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρουσα! Εἶνε ψηλός, ἰσχνός, χλωμὸς σὰν νεκρός, εἶνε τρομερός, φορικτὸς! Τὸν εἶδα σοῦ λέω!... Τὰ μάτια του σὲ καρφώνουν στὴ θέσι του, ἡ πνοή του μυρίζει σαπλά τάφου. Ἄ! Θεὸ μου! Παντοδύναμε! εἶνε τρομερὸ, τρομερὸ!... Ἦταν ὄρθιος, στὴ πλώρη, ὅταν τὸν πρωτοαντίκρουσα καὶ κύτταζε πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐπάγωσα ἀπὸ φόβη, μὰ μ' ἄναψε καὶ ὁ θυμὸς. Τράβηξα τὸ μαχαίρι μου, τὸν πλησίασα σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ τοῦ τράβηξα μιά γερὴ μαχαίρι, μὰ τὸ μαχαίρι δὲν συνήντησε οὔτε σάρκες, οὔτε κόκκαλα, παρὰ τὸν ἄερα, τὸν κούφιο ἄερα!...

Καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτὰ, εἶχε τραβήξει τὸ πλατὺ μαχαίρι του καὶ χειρονομοῦσε καὶ ἀφρίζε. Ἐκατάλαβα τὴν ἀπελπισία του καὶ τὴν ὀργή του. Μήπως δὲν εἶχε δίκη; Δὲν ἔχασαμε ὄλο τὸ πλήρωμα; Ἦταν λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος μέσα στὸ καράβι;

Προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω.

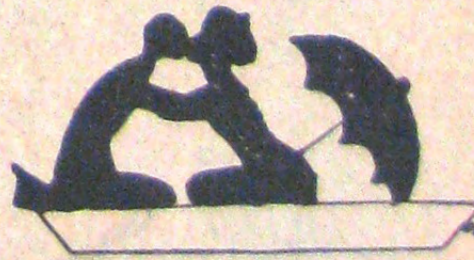
Ἐχρειάζετο πρὸ παντός ψυχραιμία καὶ σύνεσις.

Αὐτὸς ὅμως ἐμάλνετο ἀπὸ ὀργήν, ἔλυσσοῦσε:

— Νὰ ἤσυχάσω; Νὰ πρᾶυνθῶ; Ὁχι, ὄχι, ποτέ! Εἶνε ἐδῶ μέσα στὸ πλοῖο, τὸν εἶδα, τὸ ξέρω καλά πειὰ αὐτό. Εἶν' ἐδῶ καὶ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ, ἄς εἶνε καὶ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος, ἀκούς; Θὰ μὲν ἴσως τρυπώμενος μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ κιβώτια μετὰ τὸ χῶμα. Θὰ τὰ σπᾶσω, θὰ τὰ ἐρσυνήσω ἓνα-ἓνα. Πηγαίνω μόλιστα τώρα ἀμέσως. Κάθησε σὺ στὸ τιμόνι...

Μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ καὶ ὤρμησε σὰν λυσσασμένος στὴν καμπίνα του. Δὲν μπορούσα νὰ τὸν παρακολουθῶ. Ἐπρεπε νὰ μείνω στὸ τιμόνι γιατί φυσοῦσε δυνατὸς ἄερας. Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ ξανανεβαίνει. Κρατοῦσε ἓνα φανάρι ἀναμμένο καὶ ἓνα λωστό. Μοῦ ἔκαμε ἀπὸ μακρὰ μιά ἐκφραστικὴ χειρονομία καὶ μοῦ φώναξε:

— Πηγαίνω νὰ ψάξω, θὰ τὸν βρῶ ὅπου καὶ ἂν εἶναι, ὅποιος

κι' αν είναι. Θά του σπάσω τὸ κρανίο καὶ θά του πατήσω κάτω τὰ μυαλά με τὴ φτέρνα μου! Ἄλλοιμόνο του! Θά πληρώσω ἀκριβὰ τὴ ζαῖη τῶν ναυτῶν, θά τὸν κάμω χίλια κομμάτια!

Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ τὸν ναύκληρο, τόσο θυμωμένο, ἔτριξε τὰ δόντια του, ἐσφιγγε τὴς γροθιές του. Ἦσαν τρελλὸς ἀπὸ ὄργη, ῥωμαλέος, λυσσώδης. Τίποτε δὲν θά μπορούσε νὰ τὸν σταματήσει. Πήδησε στ' ἀμπάρι, ποῦ ἦσαν τὰ κιβώτια με τὸ χῶμα καὶ τὸν ἀκούσα νὰ χτυπᾷ, νὰ ξεβιδῶνῃ, νὰ μάλνεται...

Γύρω τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ ἡ ὀμίχλη. Μονάχα ὁ Θεὸς ἐλάλει. Ἄν δὲν συναντήσω λιμάνι ἐμπρὸς μου ὡς τὸ πρωί, θά σκῶσω σινιάλο καὶ θά ζητήσω βοήθεια.

Αὐτὰ σκεπτόμουν, περιμένοντας ν' ἀνέβῃ ὁ ναύκληρος ἀπὸ τ' ἀμπάρι. Ἐφαναζόμουν ὅτι θ' ἀνέβαινε ἡσυχώτερος καὶ γοληνεμένος, ὅταν ἐξαφνα ἀκούσα μιά τρομερὴ, διαπεραστικὴ, ἀπελπισμένη κραυγὴ, ἓνα οὐρλοχτὸ τρόμου, ἓνα ξεφωνητὸ θανάτου, ποῦ μοῦ ἐπάγωσε τὸ αἷμα! Συγχρόνως εἶδα τὸν ναύκληρο νὰ τινάζεται ἔξω ἀπὸ τ' ἀμπάρι, σὰν νὰ τὸν ἐξεσφενδόνισε κάποιος με τρομερὴ δύναμη, σὰν νὰ τὸν ἐτίναξε κάποιος τρομερὸ χέρι. Ἦταν χλωμός, λευκός σὰν σόβανο, με τὴς τρέχες σηκωμένες ἀπὸ φρίκη, με τὰ μάτια γουρλωμένα, με τὸ πρόσωπο συνεσπασμένο ἀπὸ τρόμο... Κτύπησε τὴν ὀμίχλη π' ἀπλανόταν γύρω μας σὰν πενθιμο παραπέτασμα. Ἄπλωσε ἀπελπισμένος τὰ χέρια του πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ φώναξε με σπαρακτικὴ φωνή:

— Σῶσέ με, σῶσέ με! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Μὲ πλησίασε λίγο τρικλιζοντας σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὴ τρομάρα του καὶ μοῦ φώναξε αὐτὸ τὰ φρικτὰ λόγια:

— Εἶμαστε χαμένοι, χαμένοι ὅλοι, πλοίαρχε! Θά μᾶς ἐξοντώσῃ κι' ἐμᾶς, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα. Τώρα τὰ γνωρίζω ὅλα, πλοίαρχε. Τὸν εἶδα, ἔγωγε τὴ συμβόλνει, εἶναι ἐδῶ μέσα στὸ πλοιο, ἀνεκὸλυψα τὸ μυστήριό. Κανείς δὲν θά γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Μονάχα ἡ θάλασσα μπορεῖ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας τῆς Κολάσεως.

Τὰ εἶπε αὐτὰ καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ, πῆδησε στὴ θάλασσα κι' ἔγινε ἀφαντός μέσα στὰ μαύρα ταραγμένα νερά.

Εἶχα μείνει μόνος ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐκάθησα κάτω κι' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὴ τύχη μου. Τί θά γινόμουν πλέον; Τί μυστήριον ὑπῆρχε μέσα στὸ πλοιο! Θά ἐφθανα ἀσφυλῆς καὶ ζωντανός σὲ κανένα λιμάνι;

Ἀγούστου 4.— Ἡ ἴδια ὀμίχλη σκεπάζει τὸ πλοιο. Φαντάζομαι πῶς θ' ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Εἶνε τόσοσν πυκνός ὁ πέπλος τῆς ὀμίχλης, ὥστε δὲν διακρίνω καλά τὸ πῶς του. Θαμπὸ σκόφος, σὰν βράδυασμα ἀπλῶνεται γύρω μου. Δὲν ἀφησα τὸ τιμόνι ὅλην τὴν νύχτα. Φυσσοῦσε δυνατὸς ἀγέρας κι' ἔμεινα στὴ θέσι μου. Μόλις πέρασαν τὰ μεσάνυχτα, τὸ σκοτάδι ἐπύκνωσε κοὶ ὁ ἀγέρας ἐδυνάμωσε. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς τὸν εἶδα! τὸν εἶδα! Ὁ Θεὸς ἄς με συγχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ ναύκληρος εἶχε δίκην νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν θάλασσα. Καλύτερα νὰ πεθῆνῃ κανείς σὰν ἄνδρας, σὰν ναυτῆς μέσα στὴ θάλασσα, πορὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ τέροτος οὐτοῦ. Τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρισα καὶ ἐπάγωσε τὸ σῖνᾶ μου κι' ἐσταμάτησε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν τρόμο μου. Εἶνε φοβερός, εἶνε ἀποτρόπαιος. Τὸν ἐξέρασε ὁ Ἄδης!

Ἐν τούτοις δὲν θ' ἀφήσω τὸ πλοιο. Εἶμαι πλοίαρχος καὶ θά μείνω σ' αὐτὸ ὡς τὴν ὑστάτη μου πνοήν. Θά πολεμήσω τὸν δαίμονα αὐτόν, θά ἀγωνισθῶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ τέρατος. Θά δεθῶ ἐπάνω στὸ τιμόνι καὶ θά ὀδηγῶ τὸ πλοιο ὅσο διατηροῦνται αἱ δυνάμεις μου. Θά δέσω ἀπάνω μου κι' αὐτόν τὸν σταυρό, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ με πλησιάσῃ τὸ τέρας αὐτό. Εἶνε ὁ Διάβολος μεταμορφωμένος. Τὸ γνωρίζω πλέον καλά.

Πρέπει νὰ κόμω γρήγορα. Ἄν τὸν δῶ γιὰ δευτέρη φορά, ἂν τὰ μάτια του μ' ἀντικρύσουν μιά φορά ἀκόμη, θά παραλύσω ἀπὸ τρόμο. Ἐμπρὸς εἰς ἔργον. Ἄς δ.θῶ γρήγορα, ἄς δέσω καὶ τὸ σταυρό μου. Θά πεθάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου μου σὰν καλὸ χριστιανός, σὰν τίμιος πλοίαρχος. Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ τὸ ὁποῖον γράφω, θά τὸ κλειῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπουκάλια. Ἔτσι κι' ἂν ναυαγήσομε ἀκόμη, δὲν θά χαθῆ ἡ πῆσι σὲ χέρια ἀνθρώπων καὶ τότε θά μάθουν ὅλοι τι μᾶς συνέβη, τὸ μυστήριον θ' ἀποκαλυφθῆ. Θά μάθουν πῶς πέθανα πιστὸς εἰς τὸ καθήκόν μου, ἂν καὶ με παραμονεύῃ ἐκεῖ ἐμπρὸς μου με τὰ φρικτὰ του μάτια αὐτὸς, πάντοτε αὐτός, τὸ τέρας, ὁ Βρυκόλακας!

— Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία Παρθένης καὶ οἱ Ἅγιοι ἄς βοηθήσουν μίαν πτωχὴν ἀμαθῆ ψυχὴν ποῦ προσκαθεῖ νὰ κἀνῃ τὸ χρέος της...

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΩΔΕΣ ΣΚΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Τὸ σπαθί σου γιατί 'ν ἔτσι σὰ ματαβασμένο; Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Τὸ σπαθί σου γιατί 'ν ἔτσι σὰ ματαβασμένο, Καὶ πῶς τόσο πένθος στὴν ὄψι χυτὸ;—ᾠ! Τὸ γεράκι μου ἔχω μ' αὐτὸ θανατασμένο, μητέρα, μητέρα!

Τὸ γεράκι μου ἔχω μ' οὐτὸ θανατωμένο, Κανένα δὲν ἔχω πιά ὅμοιο μ' αὐτό.—ᾠ!

Πουλιοῦ αἷμα δὲν ἔχει μιά τέτοια κόκκινάδα. Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Πουλιοῦ αἷμα δὲν ἔχει μιά τέτοια κόκκινάδα, Παιδάκι μου, πῆς τὴν ἀλήθεια εωστή.—ᾠ! ᾠ, τὴν κόκκινὴ μου ἔχω θανατώσει φοράδα, μητέρα, μητέρα!

ᾠ, τὴν κόκκινὴ μου ἔχω θανατώσει φοράδα, Περὴφαντ τόσο, καὶ τόσο πιστὴ.—ᾠ!

Γρηὰ ἦτο ἡ φοράδα, ζημιὰ δὲν εἶ εἶσῃ, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Γρηὰ ἦτο ἡ φοράδα, ζημιὰ δὲν ἦτο ἰσῃ, Σένα ἄλλος σοῦ θλίβει τὰ στήθεια κ' ὕμος.—ᾠ!

Τὸν πατέρα μου ἔχω—ὀμίμενας—σκοτώσει, μητέρα, μητέρα!

Τὸν πατέρα μου ἔχω—ὀμίμενας—σκοτώσει, Πονεῖ στὴν καρδιά μου, πονεῖ ὁ παραγάμνος.—ᾠ!

Καὶ τί δίκη θά δέσῃς γι' αὐτὴ τὴ πράξι τώρα, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Καὶ τί δίκη θά δέσῃς γι' ὑτὴ τὴ πράξι τώρα, μολόγα μου κοὶ ἄλλα, παιδί μου, πικρά.—ᾠ!

Στιγμὴ δὲν θ' ἀναπαύσω τὸ πόδι μου στὴ χώρα, μητέρα, μητέρα,

Στιγμὴ δὲν θ' ἀναπαύσω τὸ πιδι μου στὴ χώρα, ἐκείθε ἀπὸ τὸ κῆμα θά φέγω μακρυσά.—ᾠ!

Κ' ἡ αὐλὲς καὶ τὰ σπῖτια σου τί θέ' ἀπογείνουν, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Κ' ἡ αὐλὲς καὶ τὰ σπῖτια σου τί θέν' ἀπογείνουν, λυμπρὰ καθὼς εἶνε κοὶ εὐμορφα ἐδῶ.—ᾠ!

ᾠς νὰ γύρουν νὰ πέσουν θέλω ἔρημα νὰ μείνουν, μητέρα, μητέρα!

ᾠς ν' γύρουν νὰ πέσουν θέλω ἔρημα νὰ μείνουν, Ποτέ πειὰ δὲν θέλω ξανά νὰ τὰ ἰδῶ.—ᾠ!

Καὶ ἡ καλή σου, τὸ τέκνο σου πῶς θε νὰ πορεύουν Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Καὶ ἡ καλή σου, τὸ τέκνο σου πῶς θε νὰ πορεύουν, Ἐκεῖθ' ἀπ' τὸ κῆμ' σὰν πᾶς τὸ γοργό.—ᾠ!

Εἶν' ὁ κόσμος μεγάλος, κι' ἄς πᾶ νὰ ζητιανεύουν Ποτέ μου, ποτέ δὲν τ' ὤς βλεῖπω πειὰ ἐγῶ.—ᾠ!

Καὶ ν' ἀφήσῃς τί θές τῆς μαμᾶς τῆς τιμημένης, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Κοὶ ν' ἀφήσῃς τί θές τῆς μαμᾶς τῆς τιμημένης, Εἰλέ μου το, υἱέ μου, με γνώμη χουση.—ᾠ!

Σὲ ὀφίω κατάρρα καὶ φλόγες τῆς Γεένης: μητέρ, μητέρα!

Σὲ ὀφίω κατάρρα καὶ φλόγες τῆς Γεένης, Για ἰ μέσ' στὸ κῆμ' σὺ μ' ἐσπράξες σὺ.—ᾠ!

Μετᾶφρασεις ΓΕΩΡΓ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ὁσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» δύνανται νὰ μᾶς ἐγγράψουν συνδρομητὰς εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, θά λαμβάνουν δι' ἐκάστην ἐτησίαν ἐγγραφήν ἓν βιβλίον Χρυσόδετον ἐκ τῆς θαναμασίας βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτο», τῆς ὁποίας τὰ ἔργα θά κυκλοφορήσουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

